

hør den, paa hvis Jord de findes, være berettiget til, paa hvad Maade han bedst veed og kan, at bortkaffe dem; og Svinenes Eier ikke være berettiget til nogen Erstatning, om de derved komme til Skade eller endog omkomme." I den forhen anførte Forordning af 1794 udvides ogsaa denne Bestemmelse til Faar, Gjæs og andre Kreaturer, som ikke kunne paagrives. Det er Anvendelsen af denne Lovbestemmelse, som vi ønske overført til andre Dyr, som ikke kunne paagrives, og navnlig de vilde Dyr. Det er en naturlig Ret, at Enhver maa kunne beskytte sig imod den Molest, som de kunne tilføie, og der forekommer os ikke at være den ringeste Grund til ikke at indrømme den Ret imod vilde Dyr, som er givet imod tamme Dyr, saameget mere som vilde Dyr, hvad der i Almindelighed er indrømmet, ikke ere. Nogens Eiendom, idetmindste ikke førend de ere fældede, hvorimod de tamme Dyrs Eier let ville kunne opvies. — Der blev ved Sagens foregaaende Behandling af en æret Rigsdagsmand, som sidder ligeoverfor mig, den anden Rigsdagsmand for 7de Valgkreds (Nyholm), yttret med megen Styrke, at han af al Kraft vilde kæmpe for, at Jagtretten ikke afhændedes uden Erstatning. Deri er jeg fuldkomment enig med ham, og vi ville ogsaa understøtte enhver saadan Bestræbelse, da vi antage, at disse Dyringer udgaae fra en dyb Erkjendelse af Eiendomsrettens Hellighed og Ukrænkelighed; og paa dette Gebeet mødes vi altsaa. Vi antage nemlig, at den ærede Rigsdagsmand vil være villig til at vise den samme Anerkjendelse med Hensyn til Brugerens Ret (Hør!), som han mener at kunne gjøre gjældende for Jagtrettens Eier. Naar den samme ærede Rigsdagsmand derefter tilføier: „Ja, men det, som her fordres, det er Jagtretten“, saa maae vi paa det Bestemteste modsige det. Der er en meget betydelig Forskiel mellem det, som af os er fordret, og Jagtretten. Vi have nemlig fordret blot en Ret til at nedskyde det Bildt, som kommer ind paa Marken tillige med Forpligtelse til at aflevere det til Eieren, det vil sige Jagtrettens Eier, og deri ligger den væsentlige Forskiel fra Jagtretten, da den, som har Jagtret, selv er Eier til det Bildt, som han fælber. Ligeledes er

der ogsaa den væsentlige Omstændighed, at Jagtrettens Eier jo paa ingen Maade efter vort Forslag vil blive forhindret i at udøve sin Ret paa de Marker, hvorom der er Tale; det vil, ligesom hidtil, staae ham frit for at udøve den, naturligtvis med de Forpligtelser, som Loven bestemmer for Skades Erstatning, ifald saadan udøves paa Markerne. Nu er det vistnok let at sige: „Ja, men det vil høre til Jagtret, det er saa ganske det samme;“ men det maae vi naturligtvis ogsaa paa det Bestemteste modsige; thi vi opstille Lovens Bud og Lovens Straf for den, som begaaer Dvertrædelse af den, og man kan ligesaa let sige om enhver anden Lov, at den er unyttig, fordi den kan overtrædes, som man kan sige det om dette Forslag. Desuden maa det erindres, at denne Udøvelse af Retten til at nedskyde Dyr, som kommer paa Ens Mark, er ikke en Handling, som saaledes kan stee under Luft Laag, men det er en Handling, som gjør sig lydelig og kundbar i en lang Afstand, og den, som udøver denne Handling, kan umulig være vis paa, om der ikke bag et Hegn eller i en Grøft ligger En, som observerer ham og kan drage ham til Ansvar, hvis han gjør sig skyldig i nogen Dvertrædelse af Loven. Den ærede Rigsdagsmand, som har stillet det Vædringsforslag, som er opført under Nr. 4, har formeent, at Sagen skulde kunne udbjævnnes ad Erstatningens Bei. Vi have ikke kunnet tiltræde dette Forslag. For det Første indskrænker Erstatningen sig navnlig kun til det store Bildt, og det er dog aabenbart, som ogsaa er blevet ophyst tidligere ved Exempler, at der gives mange andre Sorter af Bildt, som kunne udøve ligesaa stor og maafee større Skade, end det store Bildt. Jeg skal til Exempel blot nævne, som ogsaa tidligere er anført, Ræve, Bildgjæs, Høge, Glænter, Spurve og mange andre Arter, som i mangfoldige Tilfælde kunne gjøre meget større Skade end det store Bildt. Et Forslag, som altsaa kun gaaer ud paa en saadan Erstatning, vil efter vor Mening ikke kunne være tilfredsstillende. For mine Dine staaer endnu det smukke men simple Billede, som en æret Rigsdagsmand forgangen Dag fremstillede af den omhyggelige Huusmoder, som freder om sit ringe Tillæg af Kreaturer